

Природата на туморите

Статия от Каролин Марколин

През Февруари 1979 г., германският лекар д-р Рике Герд Хамер, по това време главен лекар, интернист в онкологичната клиника в Мюнхен, Германия, започва едно необикновено научно пътешествие. Изхождайки от факта, че физическите процеси са контролирани от мозъка, д-р Хамер започва да анализира мозъчните томографии на своите болни от рак пациенти и да ги сравнява с техните лични истории. Това, което кара д-р Хамер да постъпи по този начин е фактът, че самият той е диагностициран с рак след трагичната смърт на сина му Дирк, през Декември 1978г.

Откритията на д-р Хамер са потресаващи. Той открива, че когато преживяваме неочакван емоционален стрес, „конфликтният шок“ повлиява област в мозъка, която е програмирана да отговаря с точно определен тип дистрес. От проучени над 40 000 клинични случая, д-р Хамер установява, че когато мозъкът получи въздействието, което е ясно видимо на скенер, органът или тъканта, управлявани от засегнатата мозъчна област, също реагират. В зависимост от точното естество на конфликта, органът отговаря с клетъчна аугментация, т.е. растеж на тумор, или със загуба на тъкан (стопяване на клетки).

Нека да вземем за пример рака на белия дроб. Нашите дробове съдържат милиони алвеоли (тънки въздушни мехурчета), които регулират дишането и следователно, снабдяването на тялото ни с кислород. Д-р Хамер открива, че типът конфликт, свързан с клетките на алвеолите, е „конфликт страх от смъртта“, защото на биологичен език смъртната паника означава невъзможност за дишане. В момента, в който се случва смъртната заплаха, например при шок от диагноза, асоцииран със „смъртна присъда“, клетките на алвеолите незабавно започват да се размножават, формирайки белодробен тумор. Туморът ще продължи да расте, докато е активен смъртния страх.

В противовес на традиционното схващане, размножаването на белодробни клетки не е безцелен процес, но има точно определена биологична цел, а именно да изпълни капацитета на дробовете и по този начин да оптимизира възможността на организма от оцеляване. Д-р Хамер безспорно установява, че човек развива белодробен тумор, само когато мозъчния скенер показва ясна мишенеподобна кръгова конфигурация в съответната мозъчна област, в резултат на въздействието от неочаквания „страх от смъртта“.

Тъй като излекуване може да има само след разрешаване на конфликта, ГНМ се съсредоточава върху определянето и разрешаването на първоначалния конфликт. Преди всичко, най-важно е да се създаде обстановка, свободна от страх и паника, така че „пациентът“ да може да започне и да завърши лечебния процес, без опасността от нови конфликтни шокове. По време на лечебната фаза целият организъм претърпява процес на възстановяване и оздравяване. В случая на белодробния рак, в момента на разрешаване на конфликта „смъртен страх“, например чрез надежда и насърчение и най-вече чрез разбиране на истинската функция на рака, туморът спира да расте. По време на лечебната фаза туморът се разрушава от специални микроби, които са обучени по време на еволюцията да правят точно това – туберкулозните бактерии се активират, за да разградят излишните клетки. Остатъците от тумора се изкашлят, затова и храчките съдържат туберкулозни секрети, често придружени и с кръв. Това състояние клинично се определя като белодробна туберкулоза. Ако тези полезни микроби не са налични в организма, например поради

ваксинация или широка употреба на антибиотици, туморът се капсулира и остава на място. Един обикновен преглед може да открие тези безобидни възли и шокът от диагнозата да предизвика нов рак.

Това, което описахме за лечебната фаза на белодробния тумор, еднозначно се прилага и за туморите на езофагуса, на дебелото черво, ректума, бъбреците, черния дроб, простатата, матката или млечните жлези – където всеки тумор е свързан биологически с определен тип конфликт, който д-р Хамер е идентифицирал, позовавайки се на хиляди случаи.

Докато органите, управлявани от стария мозък (мозъчния ствол и малкия мозък), като бели дробове, дебело черво, езофагус, черен дроб, бъбреци или млечни жлези образуват тумор по време на активната стресова фаза на конфликта, обратното се отнася за органите, управлявани от главния мозък, като яйчници и тестиси, шийката на матката, бронхите, ларингса, костите и лимфните възли. Тези органи отговарят на конфликтите със загуба на тъкан, както е видимо например, при некрозата на яйчник или тестис – и отново тъканните промени не се случват произволно, а поради строго определена биологична причина. В момента, в който се разрешат съответните конфликти, тъканта, която е била загубена чрез улцерация по време на активната стрес фаза, сега започва да се запълва и да се възстановява с нови клетки. Тук се откриват, например тумори на яйчниците и тестисите, рак на маточната шийка, карцином на бронхите или на ларингса, лимфома, както и различни видове сарком. Според традиционните медицински стандарти, тези тумори се определят като злокачествени, въпреки че са лечебни тумори, които изчезват по време на лечебния процес.

ГНМ предлага – за първи път – биологичен критерий, който класифицира туморните образувания съгласно природните закони на ембриологията и еволюцията. Откритията на д-р Хамер обясняват защо отделни клетки от тялото внезапно започват да се размножават, защо един тумор расте на определена част от тялото, какъв специфичен конфликт провокира туморното образувание, от коя мозъчна част се управлява туморът и какви терапевтични мерки са възможни за специфичния тумор. Разбираме, че тумор, който расте по време на лечебната фаза, като част от лечебния процес, е от напълно различно естество, в сравнение с тумора, растящ по време на конфликтната активност, като естествен отговор в битката за оцеляване. Стандартната медицина се е съсредоточила единствено върху туморния растеж и поради невъзможността да разпознае двете фази при всяка болест, тя определя рака като побеснели, вилнеещи клетки, които, ако не са възпрепятствани от химиотерапия, облъчване или операция, евентуално биха убили организма. В резултат на този догматичен възглед, думата „рак“ сама по себе си е станала синоним на безнадеждност, страх и отчаяние.

Основана на природните биологични закони, които определят причината, развитието и лечението на рака, доктрината за деструктивните ракови клетки не може вече да се отстоява и да се поддържа. Обширните проучвания на д-р Хамер върху рака показват, че стандартната класификация на туморите като „доброкачествени“ или „злокачествени“ става излишна. Природата не произвежда нищо злокачествено. Природата винаги работи целенасочено и необяснимата ѝ сила осигурява собственото ѝ оцеляване. Тъй като ние, хората, сме част от Природата, което изглежда често забравяме, тя винаги се опитва да обезпечи собственото ни оцеляване, както и това на потомството ни.

Caroline Markolin, Ph.D. – www.LearningGNM.com

превод : <http://www.gnm-bg.com>